

I.

ДНЕВНИКА

на

Св. Миларовъ.

25 — I — 89. 10· 3 м. в.

Като се връщахъ дома, хрумна ми да се питамъ, защо не си отваря дневникъ. Това нѣщо ми се видѣ толкозъ хубаво, толкозъ полезно, а същеврѣменно лесно и приятно, щото се почудихъ защо такъвъ дневникъ не си отворихъ още отъ началото на послѣдното ми емигрантство. Колко хубави епизоди, размишления и пр. пропаднахъ даромъ! — Но какъ тъй да се сѣтя азъ за дневникъ?!

Помня че на 1872 — 3 прѣзъ зимата, слѣдъ избѣгването ми отъ Ц-гратската тѣмница, тукъ въ Одесса, бѣхъ отворилъ дневникъ по причина на една мома отъ кѣщата въ която квартирувахъ и съ която мома бѣхме дошли въ едно обоюдостро отношение. Но скоро тоя ми дневникъ послужи за чрезвычайното ми тогава душевно и сърдечно настроение: душевно, спорѣдъ новата вѣра, която мисляхъ тогава, че трѣбва да проповѣдвамъ въ свѣтътъ, — сърдечно, спорѣдъ извънрѣдно романтичeskата ми любовъ къмъ Луиза Лешнеръ въ Загребъ, съ която се знаяхме отъ дѣца и то по видъ — никога не бѣхме се виждали послѣднитѣ цѣли шестъ години (отъ 1867)

Тойзи дневникъ се продължи сетиѣ въ Бѣлградъ 1873—4; прѣзъ 1875 въ Загребъ се прекъсна, сетиѣ се възобнови въ Карнобадъ, слѣдъ войната на 1878 прѣзъ болѣзненното ми (отслѣдъ паданieto ми съ конѣтъ и 8-дневното ми въ несъзнателностъ въ м. Октомврий 1877 въ Търново) състояние. Сетиѣ заглѣхнахъ посрѣдъ другидѣ си занятия и партизански борби и не съмъ се стресвалъ, види се до тоя часъ

Право ли е да кажа, че прѣзъ послѣднитѣ цѣли 10 години съмъ билъ заглѣхналъ въ лекоумия и страсти? че не